

ρόπουλος, ως εἰδήμων, ὅτι τόσον χαρτονόμισμα θ' ἀπετέλει τόμον ἐκ χιλίων σελίδων.

Ἐμαύρισε κατόπιν παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτι ὁ Σωτηρόπουλος ἐδέχθη καὶ τὰ χρήματα καὶ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν σχίσας καὶ τοποθετήσας κάπου εἶπεν εἰς τὸν Ἀχιλλέα:

— Εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου νὰ μείνῃ ἥσυχος καὶ νὰ μᾶς φέρῃ πολλοὺς βουλευτὰς ἐκ Θεσσαλίας. Ἐπρόκειτο περὶ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐν Θεσσαλίᾳ, ματαιωθείσης.

Οὐούς Ἀχιλλέας Βελέντζας ἐν τῇ ἔξεταστικῇ ἐπιτροπῇ εἶπεν ἐπάνω κατώ τὰ ἔδια: ὅταν μπῆκεν εἰς τὴν σάλα ὁ Σωτηρόπουλος, ὅπου τὸν ἐπερίμενε τὸν ἡκολούθησεν εἰς τὸ γραφεῖον, κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα ὁ ἔδιος Σωτηρόπουλος. Οὐούς Ἀχιλλέας βάζει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ χαρτόδεμα.

— Τί εἶναι αὐτά;

— Δὲν γνωρίζω· ἡ ἐπιστολὴ τὰ λέγει.

Ἄρου ἀνέγνωσε καὶ ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν,

— Σὲ παρακαλῶ καὶ ἔγῳ νὰ διορίσης τὸν Γκορτζήν.

— Μείνε ἥσυχος.

Ο Σωτηρόπουλος ἐνθυμεῖται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀχιλλέως Βελέντζα, ἀλλὰ λέγει ὅτι τοῦ εἶχεν διμιλήσει περὶ τῆς Μεταλλευτικῆς ἑταῖρίας «Ἀχιλλέως», εἰς ἣν ἐνδιέφεροντο ὁ Ρῶσελ, ὁ Σερπιέρης καὶ ἄλλοι. Οὐούς Ρῶσελ ἔξετασθεὶς ἐν τούτοις εἶπεν ὅτι αὐτὴν ἡ ὑπόθεσις ἦτο πρὸ 12 μηνῶν καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἥλθεν εἰς καμμίαν συνενόησιν, διότι τὴν ἔθεωρει καὶ γελοίαν.

Ο μάρτυς Α. Πετσάλης, διεβεβαίωσεν ὅτι τέσσαρες μῆνας πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐλεύθερου πατρός, ὁ Ἀχιλλέας Βελέντζας δυσφορῶν τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν δωροδοκίαν τοῦ Σωτηροπούλου.

Ο μάρτυς Κωσταγγελῆς, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐρωτήσας τὴν Λουκίαν Καραβαγγέλη:

— Πῶς τὰ καταφέρατε μὲ τὸν Λεμονῆ; ἐννοῶν τὸν διορισμὸν τοῦ Γκορτζή.

— «Αμ' τρίψαμε χρήματα! ἀπήντησε καὶ ἔτριβε μελαγχολικῶς τὸν ἄγτιχειρα ἐπὶ τοῦ λιχανοῦ.

Καὶ εἰς δικαστικούς πολλούς ὁ Κωσταγγελῆς διεκοίνωσε τότε τὴν δωροδοκίαν.

Τελευταίχις βρερεῖται κατηγορία ἐναντίον τοῦ Σωτηροπούλου φέρονται ἐν τῇ ἔκθεσι τὰ πρὸς τοὺς δικαστικούς Τσάτσον, Λέκαν καὶ Κουρουσόπουλον λεχθέντα ὃπο τοῦ Μπένση, ἐξ ὧν ὑποτίθεται ἡ συνεννόησις μεταξὺ Σαμοθράκην καὶ Σωτηροπούλου.

Μεταβάτες, ἔλεγεν ὁ Μπένσης, εἰς τοὺς ἐν λόγῳ δικαστικούς, παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης Σωτηροπούλῳ, τὸν παρεκάλεσα, ἐπειδὴ ἐνεργοῦνται ἐν Θήραις αἱ ἀνακρίσεις νὰ προσέξῃ νὰ μὴ λάθῃ γνῶσιν ὁ Σαμοθράκης, τῶν ἐκ τῆς δικογραφίας ἔξαχθέντων ἐγγράφων, διότι ὑπάρχουν ἐνδιέξεις ἐνοχῆς περὶ αὗτοῦ. Ἐνώ δὲ ὁ ὑπουργός μοι ὑπεσχέθη, τὴν ἐπιοῦσαν εὔρον τὸν ὑπουργὸν καὶ τὸν Σαμοθράκην συγκαθημένους ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης καὶ μελετῶντας αὐτὰ τὰ ἀπηγορευμένα ἐγγραφα. Ἐκπληγεῖς τοῦ ἔκαρπη πικρᾶς παρατηρήσεις καὶ ἐτηλεγράφησον ἀμέσως εἰς τὸν Λέκαν νὰ ἐκδώσῃ ἐνταλματικὰ συλληφθεῖς κατὰ τὸν Σαμοθράκην. Ἐφρόντισα δὲ νὰ τῷ διαβεβάσω ὅτι δισκήσεις τὸν τηλεγραφῶ μὲ τὸ κύριε ἀγαριτά, σημαίνει ὅτι εἴναι πικράν καὶ ὁ Σωτηρόπουλος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, καὶ ἐπομένως νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα του, δισκήσεις δὲ κύριε Λέκα, ὅτι δὲν εἴναι πικρά.

— Ἀναμένομεν τὴν ἔκτύπωσιν τῆς ἐκθέσεως ἵνα ἐπιφέρωμεν ἐπ' αὐτῆς τὰς κρίσεις μας.

Καλεθάγ.

ΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(*Ιδ. άριθ. 283).*

πρὸ τοῦ σεραγίου τοῦ πασσᾶς ἡ μαύρη μὲ αισθίας τινὸς θύρας εἰς τὸν περιβάλλοντα ἐν μικρὸν κιόσκιον πυκνῶς ὑπὸ κισσοῦ

τὴν τουρκοπούλαν μου ἀσκεπές ἔχουσαν μενῦνην ἐπὶ μικροῦ μεντερίου καὶ πί-

μὲ τὰ μοῦτρα ἐνώπιόν της, ὁσῳ γένεται, εἴχε κάπως ἀμελῶς περιτενέται, εἰς τὸ διακρίνεται καὶ νὰ μὴ ευκότης αὐτοῦ.

καὶ τὴν ἔχαιρέτισα, ἐκείνη γένευσε νὰ καθίσω.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πασσάς συζύγων μεταβῆται εἰς Βε-

λον, πρᾶγμα τὸ ὄποιον πολὺ ἀργὰ ἔγω ἔμαθον παρὰ τῆς τουρκοπούλας, ἡτοις ὡς ἐκ τούτου εἶχε τὴν τόλμην νὰ μὲ προσκαλέσῃ.

Νὰ καθήσω; Ἄλλακ ποῦ; "Ἄλλη θέσις ἐκείνης τοῦ μεντερίου ἐφ' οὐ ἐκάθητο, δὲν ὑπῆρχε.

— Ντούρ, μὲ εἶπε, μὴ φοβάσσαι. Ἐγὼ σου τὸ λέγω. Πρὶν καθίσω δεικνύων τὴν μαύρην,

— Μὰ, ὑπετράύλισα, ἡ κυρά ἀραπίνα αὐτὸς δῶ, η εὐγενεία της, ἔτοι θὰ κάθεται νὰ φυλάγῃ;

— Θέλεις νὰ φύγῃ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ ποῦ σὲ ἔφερε;

— Δηλαδή, δὲν θέλω νὰ φύγῃ... τὴν εὐγνωμονῶ, ἀλλὰ δὲν θέλω καὶ πάλι οὐδὲν τὸν εἴπει τούρκον ποῦ εἶχα να σου πέσει.

Εἶναι γνωστὴ ἡ διαβόντος τῶν ὄθωμανίδων θρασύτης εἰς τὰς ἔρωτικὰς αὐτῶν συνεντεύξεις καὶ ἐπιχειρήσεις, διὸ καὶ ἡ μαύρη διετάχθη ὑπὲπληθη παρὰ τῆς τουρκοπούλας μου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς δειλῶς καὶ περιεσταλμένως ἐπληγεῖσα καὶ ἐκάθισα εἰς τὸ δάκρυ τοῦ μεντερίου μόλις ἐπ' αὐτοῦ κρατούμενος, ἐνατενίζων σχεδὸν ἔνδακρυς τὸ ώραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον τῆς τουρκοπούλας.

— Εάρεις γιατὶ σὲ φώναξα; μοῦ εἶπε πρώτη ἐκείνη λύουσα τὴν σιωπήν.

— "Οχι, ἀγγελικό μου κορμί, οχι φῶς τῶν μακτιῶν μου, οχι, πῶς νὰ τὸ ξέρω;

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Εις τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου προπετέθη ἔδρα σημαντικωτάτη—ὑφηγητοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος—τῆς Συγκρετικῆς μυθολογίας ἡ ὡς ἐν Εὐρώπῃ εἶναι γνωστὸς ὁ κλάδος οὗτος, τῆς Συγκριτικῆς Ἰστορίας τῷρις θρησκευμάτων. Ὁ κλάδος οὗτος, ὅταν πρὸ διετίας ἀν δὲν ἀπατώμεθα, προσετέθη εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Σορβόνης ὑπὸ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, τοῦ κληρομάχου Ἰούλιου Φερέρου, ἐξήγειρε τὰ πνεύματα τῶν κληρικῶν, ἐκληφθεῖς ὡς προσδοτὴ τῶν δικαιωμάτων τοῦ προφήτου Ἡσαίου καὶ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν. Ὁ διορισθεὶς καθηγητὴς κατὰ σύμπτωσιν ὥνομάζετο Σουρῆς, συνταράξας καὶ αὔτὸς τοὺς Αἴγιες σταφιδεμόρους καὶ τοὺς Κερκυραίους Ταρτούφους τῆς Γαλλίας. Ἐν Βερολίνῳ τὴν ἔδραν αὔτὴν κατέχει ὁ διάσημος Σταΐνταλ. Τῆς νεκαρίας αὐτῆς ἔδρας παρ' ἡμῖν ἰδρυτὴς ἐγένετο ὁ ειδικὸς διά τε τῶν μελετῶν καὶ τῶν συγγραφῶν του ἀναδειχθεὶς κ. **Ν. Γ. Πολέτης**, ἐκ τῶν χρατίστων νέων τῆς συγχρόνου ἐπιστημονικῆς γεολαξίας, φιλόπονος καὶ μετριόφρων, συγκεντρωθεὶς ὅλος εἰς τὸν κλάδον του, χωρὶς ὑπερβασιῶν, σύμφωνα μὲ τὸ ῥωμαίικον ἔθιμον, εἰς ἄλλα πεδία διανοτικῆς καλλιεργείας. Ἡ ὥραία του ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ θέσις εἶναι ὁ Ἡλιος κατὰ τοὺς ὅημάδεις μύθους. Καὶ ὑπὸ ἀστρονομικὴν καὶ ὑπὸ ποιητικὴν καὶ ὑπὸ μυθολογικὴν καὶ ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποιψιν ὁ ἡλιος εἶναι πηγὴ ζωῆς, χρωμάτων, ἀπολαύσεων, ἔρεύνης, λατρείας, προσκυνήσεως. Δι’ ἡμᾶς μάλιστα τοὺς σχεδὸν μετημόρινούς, τῶν δόποιών τὰ νεῦρα νομίζεις ὑφασμένα ἐξ ἡλίου, δεχόμενα καὶ τὰ εὐεργετήματα καὶ τὴν χαλκωτικὴν ἐπήρειάν του, αἱ περὶ τοῦ ἡλίου μελέται ἐπρεπε νὰ εἶναι ἐκ τῶν ἡδονικωτέρων ἑντρυφημάτων. Ἀλλὰ τί μελετῶμεν ἡμεῖς διὰ νὰ μελετήσωμεν καὶ τὸν Ἡλιον;

Ἄρκει ὅτι τὸν χειμῶνα τὸν μεταχειριζόμεθα ὡς κλινοστρωμάτην καὶ ἐφάπλωμα, τὸ δὲ καλοκατῆρι ἑντρυφῶμεν εἰς τὰς σκιάς του. Ἀναμένομεν λοιπὸν μετ' ἀνυτομονησίας τὴν νέαν μελέτην τοῦ κ. Πολίτου, τὸν ὅποιον χαιρετίζουμεν ὡς ὑφηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, εὐχόμενοι ὅπως ἡ διδασκαλία του, ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου ἐδραζούμενη, καρποφορήσῃ εἰς τὰς κεφαλὰς τῆς ἀκαδημαϊκῆς νεολαίας. Όσον ἀφορᾷ τὸν αἰδεσιμώτατον παπά Μαρτίνον καὶ τὸν διαδεσμώτατον κ. Δαμαλᾶν, οἵτινες θὰ σκηνωδιασθῶσιν ἵσως ἐκ τῆς διδασκαλίας του κ. Πολίτου, εἰναις εὔκολον δι’ αὐτοὺς νὰ ξέδυμαίρουν, ὁ μὲν πολεμῶν τὸν Littré καὶ τὸν Taine, ὁ δὲ αὐξάνων κατὰ ἐν ἡ δύο τὰ ἡμερήσια του λουτρὰ ἐν τῇ φαληρικῇ ἀκτῇ.

Τὰ διὰ τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν τῆς 23 Ἀπριλίου προσκλητήρια τῆς Αὔλης διακρέπουσιν ἐπὶ ὁρθογραφίᾳ. Ἰδίᾳ σημειοῦμεν τὰς λέξεις: Κίριον, Εενοδοχίον, Ίταλία, ἢς ἴδομεν ἐπὶ ἔγγραφων προσκλητηρίων οὕτω γεγραμμένας. Εὔχαριστως δὲ βλέπομεν ὅτι μεταξὺ τῶν πρὸ τὴν Αὔλην διατευχθέντων οἰον εὐπρεπείας, εὐφύειας καὶ τῶν τοιούτων, ἐπίζηλον θέσις κατέχει καὶ ἡ γραμματική.

Κατὰ τί διαφέρομεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοὺς Μοσχοβίτας;

Αἱ ὑπόνομοι τὰς ὁποίας κατασκευάζουν ἔκεινοι σκοπὸν ἔχουν νὰ ἐκσφενδονίσουν τὸν Τσάρον δὲν ξεύρομεν ποῦ, ἐνῷ αἱ ἴδιαι μικρὲς ἀντικείμενον ἔχουν νὰ ἐκσφενδονίσουν τ’ ἀποχωρήματά μας.

— Σὲ φώναξα γιὰ νὰ σὲ ρωτήσω, ἀν ἡσαι ἀληθινὰ τρελός.

— Δὲν ἡμουν, σουλτάνα μου, δὲν ἡμουν οὐρὶ τοῦ παραδείου, σὲ μὲ τρέλανες· θυμᾶσαι ποῦ μοῦ φώναξες καὶ ψίτ;

— Καὶ τόρα λοιπὸν εῖσαι τρελός;

— Μάλιστα, ἀλλὰ τρελλός γιὰ σένα.

‘Η τουρκοπούλα μου ἀφέθη εἰς γέλωτας καὶ,

— Αἱ καλά, ἐπανέλαβε, τί θέλεις τόρα ἀπὸ ἐμέ;

— Τί θέλω; Τὸ πάν, σὲ δύνασαι νὰ μοῦ δώσης τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν, τὸν οὐρανὸν μὲ δύστρα, τὸν ἡλίο καὶ τὸ φεγγάρι.

— Καὶ ποῦ νὰ τὰ εῦρω ἐγὼ ὅλα αὐτά;

— Τὰ ἔχεις.

— Ποῦ;

— Ποῦ; Δὲν ξέρεις ποῦ;

Mὴ μὲ μαλώσῃς
Καὶ μὴ θυμώσεις
‘Αν σου τὸ εἰπώ.
Νὲ, κτύπα, φεύγω,
Νὰ σου τὸ λέγω,
Σὲ ἀγαπῶ!

γουδάκι, διότι ἔμεινε λεπτά τινα σιωπῶσα καὶ σκεπτομένη, εἴτα δὲ εἰπε:

— Καὶ τί βγαίνει ἀν μ’ ἀγαπᾶς. Σὺ ἡσαι ρωμηὸς κ’ ἐγὼ τοῦρκα . . . Δὲν γίνεται . . .

— Γίνεται, γίνεται, ἡμεῖς τὸ κάμομε καὶ γίνεται. Κάθε ἔνας ἀς λατρεύῃ χωριστὰ τὸν θεόν του, ἡμεῖς δὲν ἔχουμε ν’ ἀνακατέψωμε τοὺς θεούς μας, σὰν τοὺς ἀρχαίους ἔλληνας, ποῦ τοὺς ἀνεκάτευναν καθε μέρα εἰς τοὺς ἔρωτας των. ‘Ημεῖς θ’ ἀγαπώμεθα ἀγνῶς σὰν τὰ περιστέρια, μ’ ὅλον ὅτι ἐγὼ δὲν βλέπω ἐπάνω των κάμπιας ἀγνότητα, ἀφοῦ καθε μῆνα γενοῦν καὶ ἀπὸ δυὸ αὐγά.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ κάμης νὰ σ’ ἀγαπήσω κ’ ἐγώ;

— Ω ἀν τοῦτο γίνη, θὰ πουληθῶ σκλαβός σου εἰς ὅλη μου τὴ ζωὴ, καὶ ἀν ἡθελεῖς ἐπειτα μοῦ χάριζες σὲ τὴν ἐλευθερία, καὶ μὲ καθίστας κύριόν σου, ὅχι κύριόν σου, διότι πάντοτε θὰ ἡμην ἐγὼ σκλαβός σου, ἀλλὰ κύριον τῶν θελγάτρων σου, τοῦ καλλούς σου, ἡθελα ὅμως καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔρωτός μας νὰ μὴ μοῦ ἡσαι αὐστηρὰ ὡς νὰ συμπατριώτασσα σου θέτεις ἡτο ἀλλοτε εἰς τὸν Πηλέα.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ θέτις, ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου, οὔτε τὴν ἔχω ἀκουστά.

— Ω ἀγγελε, πεσμένε ἀπ’ τὸν οὐρανὸν, οὐρανοκατέβατο ἀγγελούδι μου, θέλεις νὰ σου διηγήθω ἀπὸ τὴν ιστορία; Καὶ ταῦτα λέγων ἐσύρθην πλησίον της καὶ

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Δέν εἰςέρω ἀν οἱ θεολόγοι κατώρθωσαν νὰ εῦρωσι τὸ μέρος ὃπου ἔκειτο ἡ Ἐδέμ, ἢ ἂν οἱ φιλόσοφοι ἡδυνήθησαν νὰ δρίσωσι τὸν τόπον τῶν Ἡλυσίων Πεδίων. Τοῦτο μᾶς εἶνε ἀδιάφορον, διότι ἡμεῖς ἔχομεν τὸν παράδεισον μᾶς καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἀναζητήσωμεν αὐτὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ, οὔτε πέραν τοῦ Ὦκεανού· κεῖται ἐν μέσαις Ἀθηναῖς καὶ εἶνε καταφανῆς εἰς πάντας, τούλαχιστον εἰς ἡμᾶς τοὺς νέους, πλὴν τῶν γερόντων καὶ τῶν θεολόγων. Δέν εἶναι ὅμως προσιτὸς εἰς τὸν τυχόντα διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν εἶνε ἀνάγκη νὰ διέλθῃ ὑπὸ δοκιμασίαν, ως οἱ χριστιανοὶ ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, καὶ τὴν δοκιμασίαν ταῦτην ὑφιστάμεθα ἀπὸ τῆς γεννήσεως μᾶς μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτου, 17ου καὶ πολλάκις μέχρι τοῦ 20 καὶ 25ου ἔτους, ἢν εἴμεθα σκληροτράχηλοι καὶ ἀμαρτωλοί. Εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει μέσος ὄρος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔρχεται ὁ θάνατος καθ' ὡρισμένην ἡλικίαν, ἀλλ' ἀλλους ἀρπάζει κατὰ τὴν παιδικήν, ἀλλους κατὰ τὴν ἀνδρικήν καὶ ἀλλους κατὰ τὴν γεροντικήν ἡλικίαν.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὑφιστάμεθα δοκιμασίας, ἔλέγχους, ἐπιτηρήσεις, ἀδικίας καὶ ἔξευτελισμούς, κεκλεισμένοι ὡς θηρία σχηρια ἐν ἀπαισιώ κλωσῷ, καλουμένοι Γυμνασίῳ, τὸ δύνομα τοῦ ὅποιου ἀκεῖ ὅπως δηλώσῃ ὅλην τὴν δοκιμασίαν καὶ ὅλην τὴν φρικότητα. Εἴμεθα ἡναγκασμένοι νὰ παρευρισκόμεθα κατὰ τὴν ὄγδοην πρωινὴν ὥραν μὲ ὄφθαλμοὺς οἰδαλέους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, εἰς τὸ κατηραμένον ἔκειτον ἐνδιαίτημα φέροντες ὑπὸ μάλις τὰ βιβλία μᾶς καὶ μέλλοντες νὰ ἰδωμεν τὰ σκυθρωπὰ πρόσωπα τῶν Καθηγητῶν, τοὺς ὅποιους πάντοτε συνειθίζομεν νὰ παραβάλωμεν πρὸς δημίους, διότι καὶ αὐτὸς ὁ Πλούτων μᾶς τὴν ἀλήθειαν θὰ ἡτο προσηνέστερος τῶν δυσμέροφων ἔκεινων τεράτων. Ἄλλα τέλος

σιγὰ σιγὰ, τρέμων, ἔλαβα τὴν χειρά της, τὸ χεράκι ἐκεῖνο τὸ παχουλό, τὸ μαλακό, ποῦ ἐνδυμίζει τις ὅτι δὲν εἴχε κόκκαλα.

Ἐκείνη οὐδόλως ἐταράχθη οὐδὲ ἔκαμε καν για νάζι, σὰν τῆς δικαῖες μᾶς, ὅτι ἀποσύρει τὸ χέρι της.

— Ἅς ἦνε, ἔγκολούθησε, προσηλούσα ἐπ' ἐμὲ βλέμμα μεστὸν εὔνοίας, βλέμμα τὸ ὅποιον μὲ ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ τὴν φάγω.

— Λοιπὸν, τρυγωνάκι μου, Νηριδά μου, τὸν καὶρὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡτο ἐδὼ μέσα στὰ νερὰ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ μιὰ Νηριδά, θὰ ἔχης δὲ ἀκουστὰ τε ὡμορφες ποῦ εἶνε ἡ νηριήδες, ἢ ἀνεραΐδες, ἀλλὰ αὐτὴ ἡτο ἡ ὡμορφότερη ἀπὸ ὅλαις, ἡτο ἔνα κορίτσι πεντάμορφο, ἔνα κορίτσι σὰν καὶ σὲ, ὅχι ὅμως καὶ πλιὸν ὡμορφότερο. Σὺ εἰσαὶ θεὰ ἐμπρός σὲ 'κείνη. Εἰσαὶ Θέτις θετική. Ἄχ, σκληρά, εἰς ποῖον πέλαγος βασάνων μὲ ὕθησες — καὶ προσκολλήθην ἀκόμη πλησίον της, — λοιπὸν, αὐτὴ τὴν Θέτιδα τὴν ἀγάπησαν ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ οἱ δώδεκα, ποῦ κατοικοῦσαν ἐδὼ παραπάνω στὸν Ὀλυμπό.

— Ἄπανω στὴ κορυφὴ τοῦ Ὀλυμποῦ κατοικοῦσαν; Κ' ἔκει ἡμποροῦσαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ χιόνι;

— Οἱ θεοὶ δὲν κρύσσουν. Ὁλίγο ἐπλησίασε νὰ πιάστοιν καὶ σκότωθοῦν ἀναμεταξύ των ποιὸς νὰ τὴν πρωτότρη, ὅπότε μπῆκε στὸ μέσον ὁ Προμηθεὺς, αὐτὸς ποῦ

πάντων ἡ τετάρτη τάξις τῆς φυλακῆς ταύτης εἶνε δι' ἡμᾶς τὸ καθαρτήριον πῦρ, καὶ ἀφοῦ καθαρισθῶμεν ἀπὸ παντὸς ῥύπου καὶ πάσης ἀθλιότητος, μέλλομεν νὰ εἰσέλθωμεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, τὸν ὁποῖον μετὰ τοσούτων ἀναστεναγμῶν καὶ δακρύων ἐποθούμεν κατὰ τὸν καϊρὸν τῆς αἰχμαλωσίας μᾶς, ὥστε οἱ καλοὶ χριστιανοὶ ἐν ὥραις πονηραῖς ἐνθυμοῦνται τὸν Οὐρανίον. Οφείλω ὅμως νὰ σημειώσω, ὅτι δὲν ἔξερχόμεθα πάντες καθαροί, διότι οἱ διδασκαλοὶ μᾶς ὅσον ἀπηνεῖς καὶ σκληροκάρδιοι καὶ εἴνε, ἔχουσι τὴν ἴδιότητα νὰ γίνωνται μαλακοί, ώς ὁ κηρὸς καὶ τὸ πῦρ, ἀμαρτικέσσων ἔν οὐ καὶ ἐν ἀνάγκῃ δύο ἐκατοστάρια, ἡ θέα τῶν ὅποιων τοὺς ἀπολιθόνεις ὡς κεφαλὴ τῆς Μεδούσης.

Οἱ ἡμέτεροι Παράδεισοι, ἀν καὶ δὲν ἔχη τὰ Οὐρί καὶ τὸ πιλάφι τῶν Τούρκων, οὔτε τὸ μέλι καὶ γάλα τῶν καλογήρων, εἶνε πολὺ προτιμότερος, διότι δὲν ἀπολαύει μόνον τὸ πνεῦμα μᾶς, ἢ ἡ ψυχὴ μᾶς, τῶν διαρκῶν ἔκεινων ἀπολαύσεων, ἀλλ' εἰσερχόμεθα ἐν αὐτῷ ἐνσώματοι μὲ φρέματα, μὲ καπέλα, μὲ ὑποδήματα, μὲ βακτηρίας, μὲ διόπτρας καὶ μὲ σιγάρα, πλὴν τῶν βιβλίων, διότι αὐτῷ εἴνε ὄργανα τοῦ Σατανᾶ. "Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς τὸν Πατέρα μᾶς, τὸν πρόπαππόν μᾶς, ὁ ὅποιος ὅμως εἴνε τόσον καλός ἀνθρωπός, ὥστε δὲν ὅμοιαζει καθόλου μὲ ἔκεινον. "Ἐχει ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἔξουσίαν του ἐκαπνοτάδα ὅλην διδασκαλῶν καὶ ὑποδιδασκαλῶν, τοὺς ὅποιους ἀφίνει νὰ κάμνωσιν ὁ, τι θέλουν. Τοῖς ἐπιτρέπει νὰ διδασκωσιν ὅταν ἔλθῃ τὸ κέφι των καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἔξυπνοτεροι έξ αὐτῶν ποιεῦτες καλὴν χρῆσιν τοῦ προνομίου τούτου, οὐδὲ λαμβάνουσι ποτὲ τὸν κόπον νὰ πατήσωσι τὸ κατώφλιον τῆς σχολῆς των, οἱ δὲ μαλλον εύσυνείδηται μᾶς παρουσιάζουν τὴν δύσμορφον μορφήν των καὶ τοὺς ὑψηλοὺς πίλους των τότε μόνον, ὅτε εἴνε ἀνγκη νὰ μᾶς δειξωσιν θεὶς ζώσιν ἀκόμη, ἐνῷ ἡμεῖς τοὺς ἐνομίζομεν ἀποθαμένους. "Αφοῦ λοιπὸν ὁ Πρύτανίς μᾶς εἴνε τόσον καλός εἰς τοὺς διδασκαλούς μᾶς, φαντασθῆτε ὅπόσην ἀγαπήν καὶ

πρωτοηῆρε τὴν φωτιά, τὴν ὄποιαν ἔκλεψε ἀπὸ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὴν ἔφερε στοὺς ἀνθρώπους . . .

— Αγαθέα, δὲν κρύοναν, εἴχαν φωτιά ἀναμένην. Ετοι λέγε.

— Αὐτὸς ὁ Προμηθεὺς, προφήτης ἀνθρωπος, τοὺς ἐσυμβούλεψε καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ πάρῃ κάνεις τὴν Θέτιδα, διότι τὸ παιδί που θὰ γενηθῇ ἀπ' αὐτὴ, θὰ γίνη πιὸ μεγάλειτερο ἀπὸ τὸν πατέρα του. Τότε ο Ζεὺς, ο ἀρχιθεος τῶν θεῶν καὶ ο Ποσειδών, διότι αὐτοὶ οἱ δύο πρὸ πάντων ἐφιλονείκουν γιὰ τὴν Θέτιδα, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν Πηλέα τὸν βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων.

— Ω Νηριής μου, Νηριής μου, ἣν ἔζουν σήμερον ο Ζεὺς καὶ ο Ποσειδὼν καὶ σὲ ἔβλεπον, θὰ ἔχαριζον εἰς τὸν Πηλέα χιλίας Θέτιδας, ἵσσε ὅμως ποτὲ, πώποτε, οὐδέποτε. Δεὶς ἔκει μάρτια, δὲς φρύδια, στόμα, μαλλιά . . .

Ρίψε τὰ μαλλιά σου πίσω,

Κάντα σκάλα ν' ἀνεβῶ,

Νὰ φιλώ τὸ μάγουλό σου

Καὶ τὸν ἀσπρό σου λαιμό.

— Πολλὰ τραγούδια ξέρεις, μὲ διέκοψε ἡ τουρκοπούλα θωπεύσασα μὲ ἐλαφρῶς τὴν παρείαν, ἡτο τολμηροτέρο, βλέπετε, ἔκεινη ἐμοῦ, θὰ σὲ βάλω καμμία μέρα νὰ μου τὰ γραψής.

— Ξέρω κι' ἀλλα. Νὰ σου 'πώ ἔνα ποῦ ἔκαμε τὴν

στοργὴν τρέφει πρὸς ἡμᾶς μᾶς θεωρεῖ ὡς ἴδια του τέκνου νὰ καλύψωμεν ὅμμα, ψάλλοντες τὰ καλλη τῆς ἀπέναντες τοῦ παραθύρου μᾶς λευκῆς Περιστερᾶς, καὶ ἀμειβόμεθ μόνον δι' ἐνὸς βλέμματός της ἢ ἀναστεναγμοῦ, ἔξερχομένου ἐκ τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας της, ἔστω καὶ φανταστικοῦ. "Ω! τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς ἢ ὑψίστη εὐδαιμονία καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἀμοιβὴ διὰ τοὺς τόνους τῆς κιθάρας, οὓς ἡ χείρ μᾶς παννύχιος τονίζει.

Περὶ μελέτης ὅμως καὶ μαθημάτων μὴ μᾶς ἐρωτάτε ποσδεῖ, διότι ἀγνοοῦμεν ἂν θέλετε καὶ εἰς ποίαν σχολὴν ἀνήκομεν. "Ἐπειτα εἰμιθα νέοι, ἔχομεν καιρόν" τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ἐνοχλῶμεν τὴν κεφαλήν μᾶς μὲ βαρείας καὶ πρωΐμους μελέτας, πρᾶγμα ὅπερ δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ.

Προτείνομεν λοιπὸν τὸ μέχρι τοῦδε Πανεπιστήμιον νὰ ὄνομασθῇ **Ἐπίγειος Παράδεισος**, διότι καὶ εὕηχον εἶναι καὶ τὸν σκοπόν του ἀρκούντως δηλοῦ.

Φοετητής

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΥΘΟΝ !

Πρὸ δωδεκατίας οἱ ἐρασταὶ τοῦ ζύθου εἰς Ἀθήνας δύο εἰχον τόπους συγενετένεως. Μικρὸν κατώγειον παρὰ τὰ Χαυτεῖα καὶ μαγαζεῖον ἐν τῇ ὁδῷ Θησέως, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου σήμερον τυποῦται ἡ Ἐφημερίς. Οἱ δὲ πίνοντες ἦσαν ἀκριβῶς μετρημένοι ἀνὰ χεῖρας. Εἰς τὸ κατώγειον ἐκεῖνο εἴχε καὶ γερμανικὸν μπιλλιάρδο καὶ ἐπαίζετο τακτικὰ τὸ σφυροκάμπαγον, μεταξὺ δὲ τῶν θηρώνων δύο διεκρίνοντο παρέκαι, ἡ μὲν Γερμανοτραφῶν τινων νέων, πρὸ πάντων ιατρῶν ὑφηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τότε καὶ καθηγητῶν Γυμνασίου, χοροστατούντος τοῦ Βλάχου ἡ

μέρα ποῦ σὲ εἶδα εἰς τὸ παράθυρο καὶ μοῦ φώναζες ψίτ; Ἐκούσ το.

Στὸ παράθυρο ἐκάθετο μιὰ νέα στολισμένη,

Μιὰ ἀγγελοπελεκητὴ ροδοπεριχυμένη

Ἐκάθητο μὲ προσοχὴ καὶ φρόνησι καὶ τάξι,

Κ' ἐκέντα ἀπάνω στὸ πανί μαλλὶ μὲ τὸ μετάξι.

"Οπότε ἐπέρασε ἐγὼ καὶ σὲ εἶδα καὶ μοῦ μπήκες στῆς καρδιᾶς τὰ βαθή.

— Φτάνει σου, φτάνει, πές μου γιὰ τὴν Θέτιδα τί ἀπέγεινε;

— Τὴν Θέτιδα λοιπὸν τὴν πῆρε δι Πηλεὺς καὶ τὸν στεφάνωσαν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν, στὸ γάμο οὗταν ὄλοι οἱ θεοὶ καὶ θεῖαι προσκαλεσμένοι καὶ μόνον ἡ κυρία "Ἐρις—ἡ καυγατζοῦ—δὲν εἶχε προσκαλεστῇ. Αὐτὴ λοιπὸν γιὰ νὰ φέρῃ τὸν γάμο σὲ ἀνωμαλία ἐρρίψε μέσα στὴ μέση τῆς σάλας τῶν γυναικῶν ἐνα χρυσὸ μῆλο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ—Νὰ τὸ πάρῃ ἡ πλέον ὡμορφότερη. "Αχ ἀν ἥσουν σὺ ἐκεῖ, θὰ ταῖς ἔβαζες ὅλαις κάτω καὶ θὰ τὸ ἐπαιρνες σύ. "Αλλ' ἔννοια σου, παραπονιάρικό μου, μὴ σὲ πάρῃ τὸ παράπονο καὶ μοῦ κλάψῃ, ἔννοιά σου, καὶ ἀν δὲν ἔχῃς τὸ μῆλο, ἐσὺ θὰ ἥσαι πάντοτε βασιλισσα τῶν ωραιών.—Τότε ἐσηκώθη μεγάλος καυγατ μεταξὺ τῶν γυναικῶν ποία εἶναι ωραιοτέρα γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. Κάθε μία ἔλεγε τὸν ὁ Πηλεὺς καὶ ἀπεφάσισε πλέον ὅπου τὴν εὔρη γὰρ μὴν

Δέ Δεληγεωργιστῶν ἀκραιφνῶν βουλευτῶν καὶ ἄλλων, ἐν πάντων εἶναι δτὶ δ Κύθος εἶναι ἀψήτος καὶ οἱ Γερμανοὶ λέγουν «Κύθος ἀψήτος ἀρρώστικ σίγουρη.» "Ἐπειτα μὲ τι δὲν τὸν ἀρτούνων μὲ γλυκερίνην, μὲ οινόπνευμα, μὲ δὲν ἡξεύρομεν τι. Καὶ ὁ κόσμος πίνει καὶ ἐπιβλεψὶς δὲν ὑπάρχει.

Τὸ ἄλλο μαγαζεῖον δὲν εἴχεν ώρισμένους θαμῶνας καὶ ἔφινε μᾶλλον. Ἐν αὐτῷ ἀτάκτως συνήρχοντο οἱ Παρασιδεῖς, ἔχοντες τότε τὸν Παρασιδον ἐκεὶ πλησίον, ὅπου νῦν συνεδριάζει ή τῶν Ὀλυμπίων ἐπιτροπή. Συχνὰ δὲν τούτῳ καὶ οἱ προσφιλεῖς σήμερον νεκροὶ Παπαρηγόπουλοις καὶ Βασιλειάδης ἀπήγγειλαν ποιημάτων των ἀπαρχάς.

Τὰ ζυθοπωλεῖα ἡσκοῦ μικρὰ καὶ ποταπά, ἀλλ' ὁ ζυθος ὥραῖς. Ἐπινεις καὶ εὐφραίνεσο. Ἐντόπιος ή Βιενναῖος ἦτο ἀδολος καὶ πάντες ηγχαριστοῦντο.

Παρῆλθον ἔτη καὶ ὁ ζυθος διεδίδετο καὶ οἱ ἐπὶ δακτύλων τότε μετρούμενοι ζυθοπόται σήμερον μετροῦνται κατὰ χιλιάδας, τὰ δὲ δύο μαγαζεῖα ἐκεῖνα τὰ ποταπά ἔγειναν εὐρωπαϊκὰ πολύφωτα ζυθοπωλεῖα. Τὸ παρὰ τὰ Χαρτεῖα ἐκεῖνο μεταβληθὲν καὶ ἐπαυξηθὲν εἶναι τὸ σημερινὸν Τσοχατον, τὸ δὲ παρὰ τὴν οὔδον Θησέως μεταποθῆσαν ὀλίγον ἀνωτέρω παρὰ τὴν Μητρόπολιν εἶναι τὸ ζυθοπωλεῖον Βερνιουδάκη, τὸ κέντρον σήμερον καὶ ή συνάθροισις τῶν ἐν Ἀθήναις ζυθοποτῶν.

Αλλὰ πλὴν τούτων καὶ ἄλλα ἡνεγχθησαν εὐρύχωρα καὶ ὥραια ζυθοπωλεῖα, ἐξοχικὰ καὶ ἐν τῇ πόλει, καὶ νέα κάνιδρυθησαν ἐργοστάσια ζύθου καὶ ὅλοι πίνουν, πίνουν, πίνουν.

Ἄλλ' ὁ ζυθος ἔχαλκεις καὶ πίνομε σήμερον ὅλοι δηλητήριον.

Ο Βιενναῖος, ὁ ἔξωθεν κομιζόμενος, ἔχει διαλειψεις, ἀλλὰ τέλος πάντων ἡμιπορεῖς κάποτε κάποτε νὰ τὸν πίνῃς.

Ἄλλ' ὁ ἐγχώριος; Δὲν εἶναι ζυθος Δὲν θέλομεν νὰ ἀναφέρωμεν ὄνομαστι ζυθοποτεῖα καὶ νὰ ὑποδείξωμεν τὰ ἐλαττώματα τούτου ἢ ἐκείνου, ἀλλ' ἐν κοινὸν ἐλάσττωμα

πάντων εἶναι δτὶ δ ζύθος εἶναι ἀψήτος καὶ οἱ Γερμανοὶ λέγουν «Ζύθος ἀψήτος ἀρρώστικ σίγουρη.» "Ἐπειτα μὲ τι δὲν τὸν ἀρτούνων μὲ γλυκερίνην, μὲ οινόπνευμα, μὲ δὲν ἡξεύρομεν τι. Καὶ ὁ κόσμος πίνει καὶ ἐπιβλεψὶς δὲν ὑπάρχει.

Ἐν Βερολίνῳ ἀλλοτε κατεσκευάζετο ἡ χειροτέρα μπίρα τῆς Γερμανίας· ὁ κόσμος ἐφώναζεν, ὁ τύπος τὸ ἔκαμε ζήτημα, ἡ ἀστυνομία ἐπενέθη καὶ συνῆλθον εἰς συμβούλιον οἱ ιατροὶ καὶ οἱ χημικοὶ τῆς πάλεως καὶ ἐξήτασαν τὸν ζύθον. Καὶ τι δὲν εύρον; Διέταξαν τὰ δέοντα, καὶ δ ζύθος σήμερον τοῦ Βερολίνου ισοφαρίζει πρὸς τὸν ζύθον τῶν λοιπῶν πόλεων.

Ημεῖς ἐδῶ βεβαίως δὲν περιμένομεν τὴν διόρθωσιν τοῦ κακοῦ ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Τὸ συνέδριον τῶν ιατρῶν δὲν ἡδυνήθη ἀτυχῶς νὰ ἀσχοληθῇ περὶ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ἀπησχολημένον δν, καὶ τοι ἐπρεπε, διότι οἱ ιατροὶ πρὸ πάντων εἶναι ζυθοπόται. Λοιπὸν, ἀς μείνη ἡ φροντὶς εἰς τὸν τύπον καὶ ἀς φωνάζωμεν τούλαχιστον ἡμεῖς πρὸς τὸ συμφέρον πρὸ πάντων τῶν ζυθοποιῶν, οἱ ὄποιοι ἀν βελτιώσωσι τὸν ζύθον των θὰ ἔχωσι τετραπλῆν κατανάλωσιν.

Σήμερον γνωρίζομεν φίλους θέλοντας νὰ πίωσι ζύθον καὶ ἀπέχοντας. Καταφεύγουσι εἰς τὸν Βιενναῖον ποῦ καὶ ποῦ, πίνουσιν ἐνίστε καὶ ἀπὸ μίκη φιάλην Μονάχου, ἀλλ' ἀν ὁ ἐντόπιος ἢτο καλός, θὰ ἐπινον ἐντόπιον καὶ οἱ ζυθοπώλαι θὰ ἐκέρδαινον πλείονα.

Λοιπὸν τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ ἐντόπιου καὶ τῆς βελτιώσεως αύτοῦ. Ο τόπος πρέπει νὰ ζήσῃ διὰ τοῦ τόπου καὶ δ ἐντόπιος πρέπει νὰ διορθωθῇ.

Ζυθοπότης.

τὴν ἀφῆση, 'δὸ τὴν ἔχει' κεῖ τὴν ἔχει, τὴν τσακώνει μιὰ μέρα, ἀφοῦ εἶχε ξεθεώσει τὸν ἀνθρωπὸ γυρεύοντάς την, στὴ Μαγγησία, ἐκεῖ κοντὰ στῆς Θεσσαλονίκης τὸν κόλπο. 'Η κυρία μας Θέτις ἥτο αὐτὴ τὴ φορὰ μεταμορφωμένη σε σουπιά. 'Ο Πηλεὺς τὴν συλλαμβάνει εὑμορφα, εὑμορφα καὶ ἐλαφρὰ ἔτσι ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ Χόπ της πατεῖ ἔνα φίλι.

Καὶ ταῦτα λέγων εἶχον λάβει πρόγυματι τὴν κεφαλὴν τῆς τουρκοπούλας εἰς τὰς δύο μου παλάμας, ὅπως τῆς ἐπιδείξω πῶς εἶχε κάμει ὁ Πηλεὺς τῆς σουπιάς Θέτιδος καὶ, τὸ τολμηρότερον, ἐπέθηκα φίλημα πυρῶδες ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Ἐπι τῷ τολμήματί μου τούτῳ, ἡ τουρκοπούλα μου ἐξήγετη, ὅχι μὲν ἀπειλητική, διότι τὸ θιελε, φαίνεται, ἡ κερδούλα της, ἀλλὰ κάπως θυμωμένη καὶ μοῦ εἶπε:

— Γκιασούρ!

— Δὲν ἔχει ἐδῶ γκιασούρ, ἐδῶ ὑπάρχει εἰς λάτρης σου, στοις εῖναι ἐτομος ν' ἀποθένη γιὰ σέ.

— "Ἐτοι κάνεις σ' ἐκείνη ποῦ σ' ἐμπιστεύθη καὶ ἔδιωζε τὴν μαύρη; Στάσου νὰ τὴν φωνάζω, νὰ σου δείξῃ ἐκείνη....

— Σκληρά, σκληροτέρα καὶ τῆς Θέτιδος αὐτῆς, ἔχεις

σκοπὸ νὰ μὲ τυραννήσῃς ως ἐκείνη τὸν Πηλέα; Δὲν μὲ φονεύεις καλλίτερον;

— Δὲν θὰ τὸ ξανακάψημης;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη δρομαίκ ερχομένη ἡ μαύρη καὶ κραυγάζουσα:

— Χαθήκατε, ὁ πασσᾶς δὲν ἐπῆγε στὸ Βῶλο, ἥτο κρυμμένος ἐπίτηδες, καὶ εἶπε πῶς θὰ πάῃ ἐκεῖ, γιὰ νὰ σᾶς πιάσῃ.

— Τοῦρκα, προδότα, στραβωραπίνα, σὺ μοῦ τάφτειασες ὅλα γιὰ νὰ μὲ ἐξοντώσης, οὐδένησα ἀπελπις, καὶ φρεΐς ἀνεσκάλωσες ως αἰλουρος ἐπὶ δένδρου τινός. Δὲν εἶχον ποῦ ἀλλοῦ νὰ κρυφθῶ.

[Η συνέσια εἰς τὸ προσεχές.]

Μαλαγάνθρωπος.